

Chương 9

Mùa đông, năm Trùng Hy thứ mười lăm. Cuối tháng Chạp, một năm sắp khép lại.

Nhưng rất ít người mừng rỡ khi xuân về.

Năm nay nảy ra thuê Liêu Dương, tăng thêm gánh nặng cho những người dân nghèo khổ. Càng ngày càng nhiều người không kham nổi nữa.

Chia tay A Thích không lâu, Ứng Sùng Ưu và Dương Thù đã tới con đường lớn dẫn vào Bình Thành. Dù hoàng hôn sắp buông nhưng đây là đường chính nên vẫn còn người đi lại, mỗi người một vẻ, tất cả đều đang rảo bước trong gió lạnh. Để tránh người khác nhòm ngó, Ứng Sùng Ưu lôi mảnh vải cũ trong tay nải ra khoác lên bộ đồ đất tiền hai người mặc khi vượt núi.

Thình thoảng có vài bông tuyết rơi xuống, sau một hồi men theo con đường khuất gió đi về phía Nam, hai người nhìn thấy một quán trà. Chỉ là một lán nhỏ, bên trong kê hai chiếc bàn đơn sơ, chủ quán là một nam nhân độ năm mươi, vừa run cầm cập vừa rót trà.

Ứng Sùng Ưu kéo Dương Thù vào trong, chủ quán vội chạy đến tiếp đãi.

“Hai chén trà nóng, có điểm tâm nóng thì cho hai đĩa.” Ứng Sùng Ưu dặn dò, xoay người giúp Dương Thù ngồi xuống, từ trong tay nải rút ra một mảnh vải vuông trắng, nói với hắn, “Khom người xuống.”

“Làm gì vậy?”

“Người vừa vượt núi, áo trong nhất định đã ướt đẫm mồ hôi, giờ gặp phải gió lớn dễ nhiễm lạnh, lót miếng vải khô vào sẽ đỡ hơn.”

Mặc dù cảm thấy đây chỉ là chuyện vặt nhưng trong lòng Dương Thù lại vô cùng ảm áp, không nỡ từ chối sự quan tâm của chàng, liền nghe lời khom lưng xuống. Ứng Sùng Ưu cẩn thận giúp hắn đặt miếng vải khô sát vào da thịt, ngăn cách lớp áo lót đã đẫm mồ hôi.

“Vậy ta cũng giúp người.”

“Không cần...” Ứng Sùng Ưu vừa mở miệng đã bị ánh nhìn của Dương Thù làm cho không nói tiếp được nữa, đành lôi ra thêm một miếng vải nữa để Dương Thù giúp chàng.

Đúng lúc đó chủ quán bưng trà kèm một đĩa bánh tam giác nướng nóng hổi lên.

“Uống chút trà nóng, làm ấm dạ dày trước đã.” Ứng Sùng Ưu bung chén trà đưa cho Dương Thù.

“Ừm.”

“Bánh tam giác là đặc sản của vùng này, người ném thử xem có vừa miệng không?”

“Bình thường.”

Ứng Sùng Ưu hơi cau mày, xoay đầu nhìn Dương Thù, “Nếu thần không nhầm thì người đang tức giận?”

Dương Thù hừ một tiếng, quay đầu sang hướng khác.

“Sao lại giận?”

Dương Thù không nói gì, quay đầu lại trừng mắt nhìn chàng.

“Vì sức khỏe của thần không tốt, trên Vệ Lĩnh đã khiến người thêm mệt mỏi?”

“Người biết là không phải vậy mà!” Nghe những suy đoán của chàng, Dương Thù lại càng tức giận.

“Người không nói, tất nhiên thần phải đoán bừa rồi.” Ứng Sùng Ưu mỉm cười, đặt tay lên mu bàn tay Dương Thù, “Người biết là thần không thông minh như người, nói xem nào, rốt cuộc có chuyện gì?”

Dương Thù mím chặt môi, trút giận, “Vì sao người lại đưa cái đó cho người ta?”

“Hả, cái gì?”

“Vật đó là ta tặng người, sao có thể tùy tiện đưa cho người khác?!”

Ứng Sùng Ưu ngây ra một hồi mới hiểu, “Người nói chiếc nhẫn kia.”

“Người còn tặng thứ khác nữa sao?”

“Nhưng chiếc nhẫn đó...” Ứng Sùng Ưu hạ giọng. “Là phần thưởng cuối năm, các cung đều có, lại do bọn thái giám đem đến, thần cứ tưởng..?”

“Người tưởng...” Dương Thù nhìn chàng, “Người tưởng từ đồng châu báu ấy chọn ra được một chiếc nhẫn không chút điệu đà dễ lắm sao?”

“Thần đâu có biết là người đích thân chọn, còn cho rằng được ban phát theo quy định...”

“Hừ!” Dương Thù xì mặt.

“Xin lỗi, là thần sai.” Ứng Sùng Ưu mềm mỏng, “Sau này không tái phạm nữa. Nếu vẫn không được, thần cũng sẽ tỉ mỉ chọn một món quà tặng cho người, để người đem vứt đi cho bã tức, được không?”

Dương Thù nghe đùa liền phì cười, “Ta đâu trẻ con như vậy.” Vừa nói vừa bung chén trà lên uống một ngụm lớn.

“Cẩn thận nóng...”

Vừa dứt lời, Dương Thù đã bị bỏng nhảy chồm chồm, ngay cả chủ quán đang ngồi trông bếp cũng giật mình, vội chạy đến xem.

“Còn nói không phải trẻ con.” Ứng Sùng Ưu vội giữ lấy mặt Dương Thù kiểm tra một lượt, nhìn khoe môi đỏ dần lên thì không khỏi xót xa, đoạn trách mắng, “Trà còn nóng như vậy, làm gì có ai uống như người, há miệng xem có bị rộp lên không?”

Dương Thù nghe lời, há to miệng, Ứng Sùng Ưu xoay về phía ánh sáng nhìn kỹ càng, hồi lâu mới thở phào nhẹ nhõm, thối khe khẽ.

“Được rồi,” Dương Thù đẩy mạnh Sùng Ưu ra, có chút ngượng ngùng, “Cứ nhột nhột.”

“Không sao là tốt, không sao là tốt.” Chủ quán vỗ ngực, “Quan khách có muốn châm thêm nước không?”

“Không cần đâu.” Ứng Sùng Ưu nhỏ nhẹ, “Xin hỏi lão bá, quanh đây có chỗ nào nghỉ chân không?”

“Có, đi tiếp năm dặm nữa sẽ gặp một trấn lớn, có hai nhà khách trong trấn.”

Ứng Sùng Ưu nghĩ một lúc, đoạn nói, “Chúng ta trong người chẳng mang nhiều lộ phí, e rằng không trọ được ở nhà khách, quanh đây có nhà dân nào nghỉ lại được không?”

“Việc này...” Đôi mắt lão lóe lên một tia sáng, ngại ngần vắn đi vắn lại miếng giẻ lau trong tay, “Cách đây hai dặm là thôn của chúng ta, phòng trống cũng có, có điều tương đối đơn sơ... Nếu khách quan không chê... Nhà của cháu ta...”

“Chỉ cần chỗ ngủ, thức ăn và nước ấm để dùng là được. Ba lượng bạc có đủ không?”

“Đủ, đủ? Chủ quán vui mừng, nhìn ra bên ngoài, vội nói, “Vậy ta sẽ dẫn đường cho khách quan, dặn dò chúng chuẩn bị hai gian phòng, chuẩn bị đồ ăn cho hai người!”

“Một phòng cũng được, huynh đệ chúng ta không vấn đề gì.” Dương Thù nói thêm.

“Vâng, dạ.” Chủ quán mừng rỡ, lúng túng thu dọn quán, suýt nữa còn đánh vỡ chén trà. Hai người muốn giúp một tay nhưng lão lại từ chối, hấp tấp chất hết đồ lên một chiếc xe đẩy nhỏ, lên đường.

“Lão bá, trời lạnh như vậy, cũng sắp sửa sang năm mới, người đi đường lại thừa thớt, có gì lão phải vất vả đến tận đây bán trà?” Ứng Sùng Ưu vờ thuận miệng hỏi thăm.

“Đây là đường lớn, một ngày có thể bán được mấy bình trà. Lão cũng không mong có tiền đón năm mới, chỉ cần đủ đóng thuế Liêu Dương là mừng rồi.” Lão trả lời, đoạn quay đầu nhìn hai vị khách trẻ thăm dò, “Khách quan xem chừng không phải là người quen đi đây đi đó, nếu thấy mệt có thể ngồi lên xe, lão không lấy đất đâu...”

“À, vẫn chưa mệt...”

“Đừng chê lão già cả, lão đây quen rồi, tuyệt đối không làm ngã khách, thực sự không đất, hai quan tiền là được.”

Một người già cả chỉ cần hai quan tiền là đồng ý đẩy hai chàng trai trẻ vạm vỡ, nhất là mái tóc bạc phơ lay lay trong gió lạnh càng khiến người ta buồn lòng. Dương Thù cúi đầu, rảo bước vượt lên phía trước.

Ứng Sùng Ưu vội đuổi theo hần, hỏi nhỏ, “Sao vậy?”

“Không sao.” Dương Thù thở dài, “Ta còn tưởng Bình Thành sẽ khá hơn.”

“Tất cả nằm trong kiểm soát của Mạnh Thích Thanh, tất nhiên không thể khác nhiều.”

“Ta biết.” Hần quay lại, gượng cười, “Chỉ là có chút khó chịu thôi, Ứng Sùng Ưu muốn để hần tự mình hiểu rõ hơn về cuộc sống của dân chúng, hơn nữa có nói thì cũng chẳng biết khuyên giải ra sao, chỉ biết lặng im đi bên cạnh.

Chủ quán trà ở trong một thôn nhỏ, toàn bộ chỉ khoảng hai mươi hộ. Dù đã muộn nhưng vẫn không thấy chút khói bếp nào, mấy căn nhà đi qua đều đã rách nát, không người ở.

“... Đây chính là nhà lão. Mời khách quan.” Lão đẩy chiếc xe vào trong một khoảnh sân nhỏ được quây bằng bùn và tre, gọi lớn, “Đại Ngưu, vợ Đại Ngưu, mau ra đây!”

Nghe tiếng lão, một người đàn bà tầm ba mươi tuổi bước ra, vừa thấy hai chàng trai lạ mặt trong sân đã sợ hãi nép vào cửa.

“Vợ Đại Ngưu, mau thu xếp căn phòng phía đông, khách muốn nghỉ ngơi. Đại Ngưu đâu?”

“Đang ở ngoài vườn...”

“Bảo nhị nha đầu đi gọi nó, tiện đường mua ít thịt, mau đi làm mấy món rau và chút điếm tâm lên.”

“Tam bá, gạo sắp hết rồi, làm gì có tiền mà mua thịt đây?”

Ứng Sùng Ưu vội đi lên trước, “Không cần phiền phức như vậy, chúng ta vẫn còn chút thịt khô, phiền đại tẩu đem hấp lên cho nóng, thêm đĩa rau nữa là được. Đây là tiền phòng, đại tẩu nhận trước cho.”

Vợ Đại Ngưu nhìn mấy mẩu bạc vụn, e dè không dám nhận, lẩm bẩm, “Đưa nhiều như vậy, chỉ sợ không phục vụ được chu đáo...”

Từ nãy trong lòng Dương Thù đã không thoải mái, lúc này lồng ngực giống như bị đè nén. Hắn giậm chân, bước nhanh vào phòng. Ứng Sùng Ưu vội nhét bạc vào tay chủ quán rồi chạy theo sau, ông lão lúc này hoảng sợ không biết tại sao khách quan giận dữ như vậy.

Dương Thù bước vào phòng, nhìn khắp một lượt, chỉ có một giường đất cũ, chăn mỏng dính và bốn vách tường ẩm đăm. Hắn vô cùng phiền muộn, ngồi xuống, nhắm chặt mắt.

Sùng Ưu đứng ngoài cửa lặng im, lúc sau mới nhẹ nhàng bước vào, quỳ xuống trước mặt hắn, nắm chặt lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối, “Thần không có ý giảng giải gì, chỉ muốn hỏi, bây giờ người đã hiểu vì sao nên rời kinh rồi chứ?”

Lông mi Dương Thù khẽ động đậy, hắn từ từ mở mắt, nhìn Ứng Sùng Ưu.

Sâu trong mắt vị thiên tử trẻ tuổi chất chứa nỗi buồn, nhưng lại vô cùng bình thản và kiên định.

“Ta phải lấy lại những gì đã mất, lấy lại những thứ ta cần mới có thể làm được những việc ta muốn...”

Ứng Sùng Ưu nở nụ cười tán dương, khẽ gật đầu, chậm rãi nói, “Bách tính vốn khoan dung, nhưng đến lúc không còn gì để mất thì người ngồi trên vị trí cao nhất sẽ gặp nguy hiểm. Bởi vậy, không phải do huyết thống hay mưu quyền,

lòng dân mới là nguyên nhân khiến Mạnh Thích Thanh thất bại... Khi người có được những gì mình muốn, xin hãy ghi nhớ điều này.”

Dương Thù nghiêng đầu như thể đang suy ngẫm câu nói này, những ngón tay từ từ siết chặt lại, đè mạnh lên đầu gối, đoạn hấn thẳng lưng, nói, “Nghe người nói vậy, đôi vai ta cảm giác như nặng thêm...”

“Việc người muốn làm tuyệt đối không hề dễ dàng.” Ứng Sùng Ưu nắm gọn tay hấn trong tay mình, xoa nhẹ. “Nhưng thần tin gánh nặng mới mức này tuyệt đối không thể khiến người gục ngã, phải không?”

Dương Thù nhìn Ứng Sùng Ưu, đôi vai đang gồng lên từ từ thả lỏng, khoe miệng cũng dần nở nụ cười, “Đúng vậy, nhưng ta cần phụ tử giúp sức mới có thể thành sự...”

Đối với yêu cầu như thể làm nũng này, Ứng Sùng Ưu rõ hơn ai hết. Chàng cười hiền, đứng dậy, dang rộng hai tay ôm Dương Thù vào lòng.

“Được rồi, thần phải ra ngoài xem sao, kéo chủ nhà lại loạn hết cả lên.” Sau khi làm xong trách nhiệm “giúp sức”, vị đế sư trẻ tuổi ung dung bước ra.

“Thật là, vừa ôm có một lát...” Dương Thù nhìn theo bóng chàng, lẩm bẫm trách móc.

Đúng như Ứng Sùng Ưu nghĩ, mới một chốc mà bên ngoài đã loạn cả lên. Chủ nhà là một nông dân vạm vỡ tên Đại Ngưu, vừa bị con gái gọi ngoài ruộng về. Nghe bảo có hai khách quan trả ba lượng bạc để ở trọ qua đêm, liền lấy bình đất cạnh bếp, đổ ra mấy đồng xu, sốt sắng đi mua thịt. Chủ quán trà đi qua đi lại trong sân, chột nghĩ chần không đủ dày sợ khách lạnh, lão vội đốt thêm ít củi cho ấm, chưa nhóm được bao lâu đã lại mắng đứa cháu dâu, “Đứng ngây ra đấy làm gì, mau đi nấu cơm! Còn bao nhiêu trứng gà đem ra hết, chọn ít rau non trong vườn nữa!”

“Lão bá, không cần phiền phức như vậy, đồ ăn đơn giản là được.” Ứng Sùng Ưu khuyên giải.

“Ai dà, khách quan không biết, cái giá ngài bỏ ra... Lúc này lão tham lam không nói, nhà khách lớn trên trần chỉ cần bỏ ra năm lượng đã có gà, vịt, cá thịt ăn thỏa thích lại có phòng tốt để ở...”

“Không sao, ở đây cũng tốt, ta thích nơi yên tĩnh.”

“Nhưng nếu không thiết đãi cho tử tế, lão có cảm giác như đối gạt khách quan vậy.” Lão cảm thấy xấu hổ, khom người xuống, tiếp tục xin lỗi Ứng Sùng Ưu, “Có phải chúng ta đã làm ồn đến khách quan? Thực tình xin thứ lỗi...”

“Không có, ta...” Ứng Sùng Ưu thấy việc mình ra ngoài để chủ nhà bớt lo lại càng làm cho người ta khó xử. Chủ nhà cơ hồ cũng chẳng cần chàng giúp gì, Ứng Sùng Ưu chỉ còn cách nói, “VẬY LÃO BÁ CỨ LÀM VIỆC ĐI, TA VÀO TRƯỚC.”

Đến giờ lên đèn, chủ quán trà tới gian phòng phía đông mời hai người dùng bữa. Hai người vừa bước ra đã thấy ngay một bàn thức ăn trong phòng khách nhỏ của chủ nhà. Trên bàn có một bát thịt kho, một chiếc bánh trứng và ba bốn đĩa rau các loại, bên cạnh là một âu cơm trắng.

Khỏi so với bàn ăn trong cung, ngay cả bữa cơm hai người dùng trong suốt chặng đường làm binh sĩ cũng ngon mắt và đa dạng hơn bàn thức ăn này gấp mấy lần.

Nhưng Dương Thù biết rõ, những người này đã cố hết sức mới có được một bữa như vậy.

“Đồ ăn đơn giản, mời hai vị khách quan...” Lão rón rén bước lên.

“Nhìn rất ngon mắt, đại tâu nấu ăn chắc rất được.” Ứng Sùng Ưu kéo Dương Thù, “Mọi người cùng ngồi xuống dùng bữa thôi.”

Đại Ngưu vội tiếp lời, “Bàn nhỏ hẹp, đợi hầu hạ khách quan dùng bữa xong, chúng ta mới ăn.”

Ứng Sùng Ưu biết nếu quá miễn cưỡng, những người nông dân thật thà chất phác này sẽ cảm thấy không thoải mái, liền gạt đầu ngồi xuống. Chàng thấy đứa con gái nhỏ của chủ nhà đang đứng nép trong góc nhà, túm chiếc váy đã cũ rách, e dè nhìn về phía mình. Ứng Sùng Ưu mỉm cười vẫy tay gọi đứa trẻ, ân cần, “Cháu bé đói rồi phải không? Đến đây dùng bữa cùng chúng ta được chứ?” Nói xong, mặc kệ hai vợ chồng Đại Ngưu ra sức từ chối, chàng bế đứa bé ngồi lên đùi, gấp một miếng thịt bón cho nó, đoạn hỏi, “Cháu mấy tuổi rồi? Đã lên mười chưa?”

“Mười ba ạ.”

Ứng Sùng Ưu giật mình, vội đặt đứa trẻ sang ghế khác. Phải biết những bé gái mười ba, mười bốn tuổi đã có thể bàn chuyện hôn nhân, để cô bé ngồi lên đùi như vậy có chút không thỏa đáng.

Thấy bộ dạng ngượng ngùng của phụ tử, Dương Thù không nhin được cười, bèn cầm đầu ăn một mạch. Hai vợ chồng Đại Ngưu vội dẫn con gái ra. Ứng Sùng Ưu ngượng ngùng, “Xin lỗi, ta cứ tưởng...”

“Nhị nha đầu nhà ta cơ thể suy nhược, gầy gò, để khách quan phải chê cười rồi.” Chủ quán trà vội đổi sang chủ đề khác, “Không biết đồ ăn có hợp khẩu vị của khách quan không?”

“Rất ngon.” Ứng Sùng Ưu đỏ mặt trả lời rồi cúi đầu ăn tiếp.

Một ngày leo núi không được ăn uống tử tế nên hai người đều đói, loáng cái đã ăn hết tô cơm đầy, vợ Đại Ngưu vội lấy thêm.

“Đại tẩu, dưới bếp còn món khác nữa phải không, mùi hương thơm phức, không nỡ cho chúng ta dùng sao?” Ứng Sùng Ưu mỉm cười hỏi.

“A... Không... đó là... đó là...”

“Bánh hấp ta cũng rất thích ăn.” Ứng Sùng Ưu cười, đoạn vào trong bếp, mở vung, quả nhiên là một nồi bánh hấp màu vàng đất, chàng liền lấy một cái, chia cho Dương Thù một miếng nhỏ, “Đệ nếm thử xem.”

Dương Thù đưa tay đỡ, “Ta ăn nửa của huynh.”

“Đệ ăn không quen, đừng ép buộc bản thân, chỉ cần nhớ mùi vị của nó là được.” Trong ánh đèn dầu tối mờ, nụ cười của Ứng Sùng Ưu cũng nhạt nhòa, ánh mắt lại tĩnh lặng như mặt hồ, “Ghi nhớ mùi vị của nó còn có ý nghĩa hơn việc tự ép mình ăn mười cái.”

Dương Thù cúi đầu nhìn thứ vàng vàng đen đen trong tay mình, không đoán nổi đây là gì. Hắn từ từ bẻ một miếng cho vào miệng, cảm giác khô cứng, mốc meo lập tức xộc vào khoang miệng, át đi tất cả những cao lương mỹ vị mười chín năm nay hắn từng thưởng thức, lặng lẽ ngấm sâu vào tim.

Dương Thù hiểu, giống lúc nãy khi ở trong căn phòng phía đông, Ứng Sùng Ưu đang nỗ lực giảng giải cho hắn đạo lý lấy dân làm trọng.

Bởi ngày mai, họ sẽ đến Bình Thành.

Bởi ngày mai, hắn sẽ thực sự đặt chân lên con đường đế vương.

Trước khi bước vào dòng xoáy cam go, phức tạp và tanh mùi máu, trước khi đôi mắt quen với máu đỏ, quen với âm mưu tranh đấu, hắn nhất định phải đem đạo lý quan trọng hàng đầu kia đặt vào tim.

Hôm sau, khi ánh mặt trời len lỏi qua bức rèm cửa sổ, Ứng Sùng Ưu bị tiếng mở cửa của chủ nhà đánh thức. Chàng quay sang, thấy Dương Thù vẫn thở đều đều, ngủ say sưa.

Tiết đông giá lạnh, chiếc chăn mỏng không đủ giữ ấm cho hai người, Ứng Sùng Ưu sợ Dương Thù cảm nên sang ngủ cùng. Còn nhớ trước lúc ngủ, chàng đã bảo Dương Thù quay sang phía khác để mình sưởi ấm lưng cho, đến khi mở mắt thì chính chàng lại đang nằm trong lòng Dương Thù.

Dầu nẩy sinh ham muốn giữ hơi ấm này lâu hơn, Ứng Sùng Ưu vẫn nhắc cách tay đang ôm ngang eo mình, nhồm dậy lay vai Dương Thù.

“Dậy đi! Nhị đệ, đến lúc dậy rồi!”

“Ừm...” Dương Thù mơ màng đáp, duỗi tay ôm Ứng Sùng Ưu nằm xuống.

“Mau dậy đi!” Ứng Sùng Ưu giãy giụa, búng trán Dương Thù, “Trời sáng rồi.”

Dương Thù từ từ mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hôm qua ta ngủ rất ngon. Người thì sao?”

“Cũng vậy.”

“Nhìn sắc mặt với quầng thâm trên mắt người thì xem chừng không được ngon giấc.”

“Mau mặc y phục vào, sáng sớm trời lạnh.” Ứng Sùng Ưu vợ đóng áo da tối qua phủ lên chăn giữ ấm vút cho Dương Thù, bản thân cũng vội mặc đồ vào.

Sau khi trang phục đã chỉnh tề, hai người không quên để lại mấy lượng bạc dưới gối, thu dọn hành lý bước ra ngoài. Cô bé con đã đứng ở ngoài cửa, thấy họ bước ra vội quay đầu chạy. Chẳng bao lâu, chủ quán trà và Đại Ngưu chạy đến hỏi han, “Khách quan hôm qua nghỉ ngơi có tốt không? Bữa sáng vừa chuẩn bị xong, bung lên ngay không ạ?”

“Làm phiền lão bá rồi.” Ứng Sùng Ưu cười, cùng Dương Thù bước vào gian phòng khách nhỏ, vợ Đại Ngưu vội vàng bung lên hai chiếc bánh ngô lớn, cháo trắng và trứng gà luộc. Hai người ăn vội ăn vàng, đoạn nói lời từ biệt.

“Khách quan phải lên đường rồi sao?”

“Đúng vậy, chúng ta có việc gấp.”

“Vây... Vây...” Đại Ngưu vội chạy đến, lúng túng nhìn trái nhìn phải một hồi, “Xem ra hôm nay sẽ có tuyết rơi, nhà có một chiếc áo toí vừa mới sửa, nếu khách quan không chê, xin mang theo để tránh tuyết.”

Ứng Sùng Ưu thấy thịnh tình của họ khó lòng thoái thác, bèn nhận lấy đeo trên lưng. Sau khi tạm biệt chủ nhà, hai người lại trở ra đường lớn tiếp tục hành trình.

Bình Thành là châu huyện lớn nhất trên bản đồ Đại Uyên, trước giờ đều do Ngụy hầu trấn giữ. Thành chính của nó và châu cùng tên, gọi là Bình Thành, lớn thứ ba sau kinh thành và Tây Đô. Quan nha Bình Thành và Ngụy hầu phủ đều nằm ở phía tây thành.

Nơi đầu tiên Ứng Sùng Ưu đưa Dương Thù đến là Ngụ hầu phủ.

Sở hữu mảnh đất phong rộng lớn, phủ Ngụ hầu được xây dựng vào thời chư hầu đầu tiên cách đây một trăm năm. Từ đó đến nay đã trải qua ba lần tu sửa, quy mô kiến trúc ắt không tầm thường. Chỉ riêng cánh cổng chính sùng sững cũng uy nghiêm kinh người.

“Dương Thù, người có biết sau khi bước qua cánh cửa này, người sẽ bắt đầu một cuộc sống thế nào không?” Ứng Sùng Ưu nhẹ nhàng hỏi.

Dương Thù nhìn chăm chú vào cánh cửa cao lớn trước mặt, chậm rãi nhưng kiên quyết gật gật đầu, “Ta biết.”

“Người đã chuẩn bị kỹ chưa?”

“Đã sẵn sàng.”

Ứng Sùng Ưu chỉnh lại trang phục cho Dương Thù, vén gọn những sợi tóc rối, xong xuôi mới lui lại một bước, cười mãn nguyện, “Chúng ta vào thôi.”

Chỉ cần là phủ đệ của quan cao chức lớn, cho dù là ai cũng không dễ bước vào. May thay nhìn hai người không có vẻ phạm tục, bởi vậy khi cầu kiến Ngụ hầu mới không bị người ta đuổi ra ngay. Dầu vậy họ cũng chỉ có thể đứng đợi ở cổng phụ, quản gia đến hỏi han, “Các người muốn gặp hầu gia có chuyện gì?”

“Là đại sự chỉ có thể nói trực tiếp, phiền người chuyển lời đến hầu gia.” Ứng Sùng Ưu không từ chối cũng không trả lời câu hỏi.

“Các người thì có đại sự gì? Hầu gia còn nhiều việc phải lo, việc của các người hãy nói với ta trước.”

“Nếu hầu gia bận, vậy thì hãy để chúng ta gặp thiếu hầu gia. Nếu thực không thể được thì cho chúng ta gặp Kính chủ bộ¹ hoặc Tàn giáo úy, bọn họ không phải đều ở trong phủ sao?”

Quản gia nghe chàng nói như thế rất am hiểu tình hình trong phủ, nhất thời không dám đắc tội, đành căn dặn, “Vậy các người đợi ở đây.” Đoạn quay người vào trong.

Lát sau, một nam nhân khoảng ba mươi tuổi vận trang phục hào hoa phú quý xuất hiện, quản gia đứng một bên khom lưng, “Thiếu hầu gia, là hai người này.”

Chân mày đen dài nhíu lại, Ngụ thiếu hầu lễ phép hỏi, “Xin hỏi, hai vị có việc gì cần gặp gia phụ?”

Ứng Sùng Ưu cười nhạt, tiến lên một bước đối mặt với Ngụ thiếu hầu, xòe tay để lộ một nửa long phù bằng ngọc.

Ban đầu Ngụy thiếu hầu không kịp phản ứng, đến khi nhìn rõ vật kia thì lập tức như bị sét đánh, loạng choạng lùi một bước, sững sốt một lúc rồi mới bình tĩnh, vội nói với quản gia, “Mau bẩm báo, mời hầu gia đến phòng khách, nói có quý nhân tới.” Đoạn hướng về phía hai người chấp tay, “Thất lễ rồi, mời hai vị vào trong nói chuyện.”

Ứng Sùng Ưu cất long phù, nghiêng người nhường Dương Thù đi trước. Một lão nhân mặc vương phục đứng đợi sẵn ở cửa phòng khách nội viện, trong tay không biết đang nắm chặt vật gì, chỉ thấy sợi dây thò ra từ trong tay áo.

Dương Thù dừng bước nơi bậc thềm, ưu nhã đứng im tại chỗ. Ứng Sùng Ưu bước lên thềm, khớp nửa miếng ngọc trong tay và nửa miếng ngọc của Ngụy hầu, không chút sai lệch.

Ngụy hầu run rẩy, vội bước xuống thềm, phục dưới đất, đồng dục, “Thần... không biết bệ hạ giá lâm, không đón tiếp từ xa, tội thần đáng chết...” Nói được nửa câu, nước mắt tuôn rơi lã chã.

“Lòng trung thành của Ngụy hầu cảm động trời đất, chiếu sáng nhật nguyệt, lẽ nào trẫm lại không biết, khanh mau đứng lên.” Dương Thù mỉm cười, đích thân đỡ Ngụy hầu dậy, “Ngày tháng sau này còn phải dựa vào ái khanh nhiều.”

Lão hầu gia lau nước mắt, mời Dương Thù vào an tọa, đoạn lệnh cho người bưng trà, tự tay dâng lên, chậm rãi hỏi, “Thần nghe nói bệ hạ thoát khỏi tay nghịch thần, trong lòng muôn phần mừng rỡ, nhưng sau khi được tin Thẩm tướng quân bị kẻ gian bắt lại lo lắng khôn nguôi. Thần đã phái không dưới trăm người ngựa đi nghe ngóng, nhưng đều không có chút tin tức của người, thần mạn phép hỏi, bệ hạ làm cách nào thoát khỏi nguy hiểm đến được nơi này?”

“Ồ, bởi Xương Tiên Quan tạm thời đóng cửa, thời gian lại gấp gáp, trẫm và Ứng khanh đành vượt Vệ Lĩnh.”

Hai cha con Ngụy hầu kinh ngạc, cùng đồng thanh, “Sao?” Nói xong mới nhận ra đã thất lễ trước mặt quân vương, lại vội vàng tạ tội.

“Chỉ là một ngọn Vệ Lĩnh, sao ngăn được chân long thiên tử?” Ứng Sùng Ưu mỉm cười, “Cũng tốt, ngay cả các vị cũng không ngờ thì Mạnh Thích Thanh ắt khó nghĩ ra.”

“Lão thần bất lực, khiến bệ hạ thân quý ngàn vàng phải cực khổ vượt Vệ Lĩnh, thần thật hổ thẹn...”

“Ái khanh đừng như vậy. Những năm tháng khanh hao tổn tâm huyết cho Bình Thành lẽ nào một Vệ Lĩnh nhỏ nhoi có thể sánh được?” Dương Thù mỉm cười, đưa tay ra hiệu cho Ngụy hầu miễn lễ, “Sau này không biết khanh còn phải vất vả bao nhiêu.”

“Vì bệ hạ, lão thần có chết cũng không từ.”

Ngụy thiếu hầu bước lên, “Phụ thân, bệ hạ vượt Vệ Lĩnh đến đây, nhất định đã mệt, nên mời người nghỉ ngơi trước mới phải.”

“A, đúng... đúng...” Ngụy hầu vội nói, “Thần đã chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho bệ hạ, ở Giang Miện viện, bốn bề là kênh mương, thuận lợi cho bảo vệ...”

“Tất cả đều theo sắp xếp của ái khanh, trẫm không có yêu cầu gì.” Dương Thù đứng dậy, Ngụy hầu khom lưng dẫn đường, đi qua cổng lớn tiến về phía nam. Sau khi qua hai khoảng sân, một khu nhà ở xuất hiện trước mắt họ, mặc dù không lớn lắm nhưng vô cùng tinh tế.

Ứng Sùng Ưu sóng vai cùng Ngụy thiếu hầu, chàng để ý quan sát từ đường đi, thấy phong cảnh cũng như thiết kế bố cục từng phòng đều rất hài hòa, không xa xỉ nhưng cũng không làm giảm địa vị cao quý của người ở. Ngụy hầu bí mật xây viện ngay dưới mũi Mạnh Thích Thanh, vừa phải bưng bít tai mắt của lão, vừa muốn khi hoàng đế tới nơi này đầy đủ người bảo vệ, đề phòng kẻ lai vãng nhưng trông vẫn không có gì khác trước thực rất khó. Nhưng không ngờ mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa như vậy, lão hầu gia hẳn là người cẩn trọng, cơ mưu vô cùng.

Dưới bậc thềm chính điện đã có mấy người mặc đồ đen quỳ phục sẵn. Bốn người phía trước kỳ lạ nhất, hai người phụ nữ mặc cung trang, hai người còn lại mặc đồ nội giám, cả bốn đều khoảng sáu mươi, bảy mươi tuổi.

Thấy Dương Thù ngạc nhiên, Ngụy hầu vội bước lên giải thích, “Từ thời Thái tổ khai quốc đã có lệ, sau khi thiên tử băng hà, tất cả những nội giám, cung nữ thân cận nhất sẽ phải tuần táng cùng. Tiên hoàng là người nhân đức, lúc lâm bệnh nặng vẫn đau lòng vì tục xưa lệ cũ, người đã đặc biệt hạ lệnh cho kẻ hầu hạ bên người sau quốc tang sẽ được đưa đến chỗ các chư hầu để ân dưỡng, không được tiếp nối tục tuần táng. Bốn người này là cung nhân năm xưa từng hầu hạ tiên hoàng. Mặc dù tuổi tác đã cao, không thể tự mình chăm sóc bệ hạ nhưng vẫn là những lão nhân trong cung nên am hiểu lễ nghĩa, rất trung thành, tận tâm, có thể dạy dỗ lớp người sau.”

Trong lúc Ngụy hầu thưa chuyện, bốn lão nhân bắt đầu rơi lệ, dập đầu gọi khẽ, “Bệ hạ... Bệ hạ...”

“Nếu đã là người của tiên hoàng, trẫm đương nhiên không thể bạc đãi, tất cả hãy bình thân.” Dương Thù mỉm cười, gật đầu, “Sự chu đáo của lão ái khanh khiến trẫm vô cùng cảm phục.”

“Tạ ơn lời khen của bệ hạ.”

Ngụy thiếu hầu vốn không hiểu tại sao phụ thân lại cử bốn người già cả chậm chạp đến đây hầu hạ, lúc này đã ngộ ra. Hoàng đế mới đến Bình Thành,

nơi ở do Ngụy gia an bài, kẻ hầu người hạ cũng là của Ngụy gia, cho dù ngoan ngoãn nghe lời thế nào đi nữa cũng khó lòng khiến hoàng thượng vui đi cảm giác khách sáo. Nhưng lúc này, nếu bên cạnh bệ hạ có những người không phải là của Ngụy gia, lại từng hầu hạ tiên hoàng, ắt người sẽ dễ chịu hơn, đồng thời lại thể hiện được lòng trung thành của Ngụy gia, có thể nói là một công đôi việc.

Lúc này, Dương Thù đã được Ngụy hầu dẫn lên bậc thềm tiến vào trong điện. Những kẻ được cử đến đây hầu hạ đều thông minh lanh lợi, sớm đã bung trà, đốt lò xông hương thoang thoảng. Ngụy hầu là tước nhất phẩm, theo quy định có thể sử dụng tám mươi thái giám, bởi vậy so với trong cung chẳng khác gì nhiều. Còn mấy tiểu tử trẻ tuổi đứng ngoài cửa hẳn là những người quét dọn, làm việc nặng trong đình viện.

Dương Thù nhìn khắp một lượt, ánh mắt lướt qua đồ đạc trong phòng, chậm rãi nói, “Lão ái khanh, giờ quốc nạn chưa dứt, nghịch tặc chưa trừ, mọi thứ trăm dùng sau này nên đơn giản một chút, không thể quá lãng phí.”

Ngụy hầu lập tức khom mình, “Bệ hạ thánh minh, thần lĩnh chỉ. Chỉ có điều bệ hạ đã hứng gió chịu sương mệt mỏi, trước tiên xin hãy vào tắm rửa nghỉ ngơi. Thời gian trước bệ hạ bật vô âm tín, chư hầu Bắc Vệ Lĩnh đều đã đến Bình Thành định cùng thần thương lượng tìm đối sách, không ngờ lại vừa lúc bệ hạ đến nơi. Đợi đến tối, thần sẽ triệu tập bọn họ cùng quan lại Bình Thành chính thức điện kiến người.”

“Tốt.” Dương Thù gật đầu, quay người nhìn Ứng Sùng Ưu đang cùng Ngụy thiếu hầu chuẩn bị lui xuống, buột miệng, “Sùng Ưu, người đi đâu vậy?”

“Xin bệ hạ nghỉ ngơi trước, tối thần sẽ đến thỉnh an người.” Ứng Sùng Ưu trả lời, nhìn Dương Thù bằng ánh mắt trấn an.

“Ồ... Vậy người cũng nghỉ ngơi đi...”

“Vâng.”

Ba người lui ra ngoài, Ứng Sùng Ưu rút từ tay áo ra một lọ sứ nhỏ, gọi một lão thái giám đến dặn dò, “Đề thuận tiện đi lại, bệ hạ đã dịch dung thay đổi diện mạo, đợi lát nữa khi người tắm, người hãy nhỏ vài giọt này vào trong bồn để làm sạch lớp hóa trang.”

Lão thái giám đưa hai tay đỡ, đoạn lui xuống.

“Vị này là công tử của Ứng thái phó? Phải phụng mệnh hộ giá dọc đường, thật cực khổ cho công tử.”

“Văn bối² không dám. Lão hầu gia vì giang sơn xã tắc, một lòng trung thành, sau này Sùng Ưu còn mong người chỉ dạy nhiều.”

“Ứng công tử khiêm tốn rồi. Chẳng đường tới đây nguy hiểm trùng trùng, nếu không có công tử bảo vệ, bệ hạ e khó lòng tới được nơi này, công tử chẳng phải đã lập công lớn cho xã tắc rồi đó sao? Chưa nói đến những việc khác, chỉ riêng thuật dịch dung của công tử đã vô cùng thần kỳ. Lão phu biết bệ hạ đã dịch dung nhưng ban nãy dù nhìn kỹ thế nào đi chẳng nữa cũng không phát hiện ra chút sơ hở, quả là kỳ nhân kỳ thuật!”

“Chút tiểu thuật của sư môn, để lão hầu gia chê cười rồi.”

Ngụy thiếu hầu lúc này mới bước lên, thêm lời, “Phụ thân, Ứng công tử đi đường vất vả, ta không nên làm lỡ thời gian nghỉ ngơi của công tử, sau này còn nhiều cơ hội để chuyện trò mà.”

“Đúng, đúng,” Ngụy hầu tự vỗ đầu mình, “Gặp ái tử của cố nhân, nhất thời vui mừng quá mức. Nơi ở của Ứng công tử ta cũng đã chuẩn bị rồi, mời, mời.”

“Sao dám làm phiền hầu gia tiên bước, để người dưới dẫn đường cho vãn bối là được.”

“Ái tử của Ứng lão thái phó, sao có thể để cho bọn người dưới dẫn đi? Cừ để lão phu...”

“Vãn bối thật không dám... Vậy làm phiền Ngụy huynh được chứ?”

“Đúng vậy, phụ thân,” Ngụy thiếu hầu cười, “Người tài như Ứng công tử, hài nhi vừa gặp đã thấy vô cùng ngưỡng mộ, chẳng mấy khi có cơ hội thân thiết, phụ thân hãy để hài nhi dẫn đường cho công tử.”

Ngụy hầu ngửa mặt cười lớn, “Được, được, hai người trẻ tuổi các người nói chuyện đi. Lão phu cũng phải chuẩn bị tiệc diện kiến hoàng thượng vào tối nay.” Nói xong liền chấp tay làm lễ, quay người rời đi.

Đợi đến khi phụ thân đi khuất, Ngụy thiếu hầu xoay người, cười nói, “Thất lễ rồi, mời công tử theo ta.”

Hai người cùng sánh bước ra khỏi khu điện đi về phía tây hầu phủ. Ngụy thiếu hầu rất biết cách nói chuyện, đối nhân xử thế lại ôn hòa, Ứng Sùng Ưu cũng nhã nhặn, bởi vậy suốt chặng đường chuyện trò vui vẻ, chẳng bao lâu đã đến trước cửa khu nhà dành để tiếp đãi khách quý.

“Trước tiên mời Ứng huynh nghỉ ngơi đã, hẹn tối gặp tại chỗ cũ. Huynh cứ coi nơi đây như nhà mình, không cần giữ lễ.”

“Làm phiền Ngụy huynh rồi.” Hai người chia tay trước cửa. Ứng Sùng Ưu đi vào bên trong liền có người đến hầu hạ. Mặc dù lúc này chàng có vô vàn suy

tính phức tạp nhưng vẫn cố ép mình thả lỏng, tắm rửa, thay y phục rồi lên giường ngủ một giấc để nhanh chóng khôi phục tinh thần và thể lực.

Bởi đêm nay, Dương Thù sẽ xuất hiện trước mặt đông đảo bá quan văn võ ủng hộ cho mình.

Hơn nữa những người này, sau này sẽ là trợ thủ quan trọng giúp sức cho hấn trên con đường đế vương, ấn tượng đầu tiên là vô cùng quan trọng. Bởi vậy, phải nghỉ ngơi dưỡng sức, để tinh thần tỉnh táo, sắc bén nhất mới có thể ở bên cạnh giúp sức cho hoàng thượng. Những vấn đề khác tạm gác lại, chàng sẽ quan sát và suy tính sau.

Cũng giống như Ứng Sùng Ưu, Dương Thù biết rõ cuộc diện kiến chừ hầu tồi nay quan trọng như thế nào. Sau khi tắm rửa, lên giường nghỉ ngơi, hấn lập tức điều hòa hô hấp, từ từ dùng Phù Sơn tâm pháp để ổn định tâm tình, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thời khắc trọng đại đã đến, hấn không cho phép bất cứ sai sót nào xảy ra vào lúc mấu chốt này.

Hơn một canh giờ sau, cung nữ được giao trách nhiệm hầu hạ hoàng thượng đến đánh thức hấn dậy. Chỉ gọi hai tiếng, Dương Thù đã lập tức mở mắt.

“Khởi bẩm bệ hạ, Ngụy hầu gia đang đợi bên ngoài.”

“Ồ? Đến giờ rồi ư? Mau thay y phục cho ta.”

Dương Thù nhảy từ trên giường xuống, cảm giác như tất cả mệt mỏi đều tan biến, tỉnh táo gấp bội. Sau khi rửa mặt, hai cung nữ đem đến một bộ long bào tinh xảo trắng lệt.

Dương Thù trốn đến Bình Thành, bộ long bào này tất nhiên không phải hấn đem theo mà do Ngụy hầu và Ứng Bác thương lượng với nhau, mật báo cho Dương Thù, hấn đồng ý mới ngầm tiến hành may. Do có số đo từ trong cung gửi ra nên trang phục vừa khít với cơ thể, chất liệu cũng dùng hàng nhất phẩm, nhìn tổng thể long bào mềm mại mỹ lệ, tỏa ánh kim lấp lánh. Dương Thù trước giờ vẫn luôn thích học võ, sau khi Ứng Sùng Ưu vào cung, hấn được chỉ dạy đúng cách nên dù mới mười chín tuổi, thân thể đã được rèn luyện đến mức rắn chắc, kiên mỹ. Sau khi khoác lên tấm long bào, vẻ uy nghiêm của hấn càng tăng lên gấp bội, lại thêm tướng mạo tuấn tú, mỗi cử động đều toát ra khí thế tôn quý, không thể lu mờ. Các cung nữ quý gói cân chỉnh mếp áo, cơ hồ không dám ngẩng đầu lên.

“Mời Ngụy hầu vào.”

“Tuân chỉ...”

Bức màn trôn châu khê lay động, Ngụy hầu đem theo hai người cùng bước vào, quỳ xuống hành lễ xong thì đứng dậy, chỉ vừa nhìn đã thốt lên, “Bệ hạ không hổ là chân long thiên tử, uy nghi tựa rồng, quả thật khiến thần không dám ngược nhìn.”

“Lão ái khanh hậu ái trẫm nên có chút thiên vị rồi.” Dương Thù mỉm cười, đưa mắt quan sát hai nam nhân theo sau Ngụy hầu.

Tất nhiên, một người là Ngụy thiếu hầu, lúc này đã thay lễ phục chính thức dành cho thế tử hầu gia, đang cúi đầu, cung kính đứng một bên; nhưng người còn lại, Dương Thù chưa gặp lần nào.

Chàng trai đó xem ra trẻ hơn Ngụy thiếu hầu vài tuổi, dong dỏng cao, mặc áo bào màu bạc, cổ tay rộng, vạt dài, không mặc quan phục theo cấp bậc. Gương mặt thanh tú, mày ngài đều đặn phóng khoáng, thần thái phong nhã. Mặc dù không tỏa ra sức hút mạnh mẽ nhưng lại toát lên khí chất thanh tao điềm đạm, khiến người ta vừa gặp đã cảm thấy vô cùng tin tưởng. Trước ánh mắt thăm dò của Dương Thù, người đó không hề mất tự nhiên, còn quan sát lại vị hoàng đế trẻ như muốn cân nhắc đánh giá, cuối cùng nở nụ cười tỏ ý miễn cưỡng.

“Bệ hạ, quần thần Bình Thành đang đợi người ở chính điện, mời bệ hạ khởi giá.”

Dương Thù “Ừm” một tiếng, thu lại ánh mắt, rời khỏi tầm cung.

Lúc này đã lập xuân, tiết trời thoáng đãng, chỉ là hôm nay ánh trăng hơi mờ. Dọc đường từ tâm điện đến chính điện, người đứng hai bên cầm đèn khiến không gian sáng rõ như ban ngày.

Dương Thù dừng bước trước bậc thềm, nhìn quanh quất rồi quay đầu hỏi, “Sùng Ưu đâu?”

“A?” Ngụy hầu như thể không nghe rõ, mơ hồ chớp mắt.

Chàng trai khoác áo bào màu bạc đứng ngay sau Ngụy hầu vội bước lên, thấp giọng, “Bệ hạ, có thần.”

“A?” Nếu không phải hai năm qua được dạy dỗ nghiêm khắc thì Dương Thù suýt chút nữa đã thốt lên thành tiếng. Nhưng dù có tự chủ đến mấy, hẳn vẫn phải nhìn chằm chằm vào cái người lạ mà quen đang đứng trước mặt, nhất thời không nói nên lời.

“Có lẽ bệ hạ chưa từng thấy diện mạo thật của thần?” Sùng Ưu điềm đạm mỉm cười, “Là thần thiếu sót, ban nãy không hành lễ báo danh, mong bệ hạ thứ tội.”

Dương Thù vẫn nhìn chăm chăm vào chàng, ngây người hồi tưởng.

Đúng vậy, năm đó Ứng Sùng Ưu tiên cung mang dung mạo của Thẩm hoàng hậu, sau khi thoát thân ở Tây Lĩnh thì lập tức cải trang thành Trương Tiểu Hồ, trước khi đến Xương Tiên Quan lại dịch dung thành huynh đệ, tóm lại chưa lần nào hắn được nhìn thấy dung mạo thật của chàng.

Thì ra, Sùng Ưu trông như vậy...

“Bệ hạ, chúng thần đang đợi người.” Ứng Sùng Ưu thấy Dương Thù đứng ngây ra thì vội vàng nhắc nhở.

“A... Đúng vậy, chúng ta đi thôi.” Dương Thù định thân, vội nở nụ cười, dẫn đầu bước xuống thềm, hai cha con Ngụy hầu theo sau.

Những người xách đèn đứng hai bên vội vàng quỳ lạy, khiến cho ánh sáng lay động như những con sóng nhấp nhô, lung linh rực rỡ huy hoàng.

Ứng Sùng Ưu nhìn chăm chú, đột nhiên dừng bước.

Không phải chàng chưa từng nhìn thấy Dương Thù mặc long bào mà bởi vì chưa bao giờ thấy hắn tự tin như vậy. Trong màn đêm thanh vắng, ánh trăng nhạt nhòa không có tinh tú bao quanh, tấm lưng của thiên tử thật rộng, thật thẳng, cao quý và điềm đạm biết bao.

Ánh đèn chính điện rực rỡ, bá quan văn võ một lòng trung thành với hoàng đế đang quỳ phục dưới đất. Trong những năm tháng tới, sẽ còn nhiều người quỳ phục dưới chân Dương Thù hơn nữa, cho đến khi hắn có được giang sơn trong tay.

Đứa trẻ đó từng như một con cá nhỏ mắc cạn co mình giữa thâm cung tù túng, nhưng lúc này, Dương Thù đang dần đi xa hơn, leo lên đỉnh vinh quang chỉ thuộc về một người. Chính thời khắc này, Ứng Sùng Ưu càng tin chắc rằng, con rồng nhỏ yêu quý của chàng nhất định sẽ cho thiên hạ thấy được tài trí đáng kinh ngạc và năng lượng vô biên của mình. Trong những năm tháng gian khổ tới, hắn nhất định sẽ tỏa sáng hơn nữa, thứ ánh sáng chói lòa không gì sánh kịp.

Những việc hứa với phụ thân, cuối cùng chàng đã hoàn thành. Dạy hắn đạo làm vua, giúp hắn trốn khỏi thâm cung, bảo vệ suốt ngàn dặm trường đê đến đây, đến với những thân dân đang mong mỏi từng ngày.

Trách nhiệm của một đế sư đã kết thúc, trách nhiệm với Ứng gia cũng đã hoàn thành. Như ước hẹn với phụ thân, sau này chàng có thể làm những gì mình muốn, quy ẩn giang hồ hoặc chu du thiên hạ, một lần nữa trở thành Ứng Sùng Ưu của mười ba năm về trước.

Chàng nên cảm thấy nhẹ nhõm mới phải, nhưng không hiểu sao, khi nhìn theo bóng người học trò đang dần khuất xa, sâu thẳm trong tim lại có cảm giác lạc lõng.

Có điều nổi niềm này không thể nói cùng ai, chỉ có thể chôn vùi trong ánh mắt ám áp của vị đế sư trẻ.

Không ai hay biết.

Mùng năm tháng Giêng, năm Trùng Hy thứ mười sáu.

Thoát khỏi kinh thành chỉ mấy tháng ngắn ngủi, Dương Thù đã gây dựng được uy quyền của một vị đế vương khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

Nhìn tiểu hoàng đế vốn không hiểu biết nay đã dang rộng đôi cánh cứng cáp, Ứng Sùng Ưu phần khởi vô cùng, nhưng việc Dương Thù ngày càng ỷ lại khiến chàng rất phiền lòng.

Có lẽ lúc hoàng đế trưởng thành tự lập cũng là thời cơ chàng nên rút lui lạng lẽ rời đi.

Nhưng cảm giác lạc lõng trong lòng, nên nói thế nào đây...

Mặc dù đã có được sự ủng hộ của mọi người, lại được quần thần tin tưởng, người Dương Thù lưu tâm nhất vẫn chỉ có Ứng Sùng Ưu.

Dẫu chúng thần không tiếc lời tán dương thì cũng không bằng một cái gật đầu mỉm cười của người ấy.

Nhưng lúc nào Ứng Sùng Ưu cũng nhắc nhở hần lễ quân thần, uy nghiêm của một bậc đế vương, còn cố tình né tránh hần.

Một tam sư huynh đã là đủ lắm rồi, bây giờ lại còn thêm một “Tích Tích” nữa sao?!

Thật đáng ghét, hần chỉ muốn Ứng Sùng Ưu mỉm cười với một mình hần mà thôi!

Ghi chú:

1. Chủ bộ: Tên một chức quan, có từ đời nhà Hán, trông coi việc sổ sách văn thư bộ tịch một cơ quan ở trung ương hoặc ở một địa phương.

2. Văn bồi: Cách xưng hô khiêm tốn, lễ phép của kẻ sinh sau đẻ muộn với người trên.